

Nel Brouwer - van Walderveen

Een herinnering aan onze moeder, een vrouw met een bewogen leven.

Zij is, zoals ze dat zelf altijd zo mooi vertelde, 'met de handschoen' getrouwd met onze vader, Jacobus Brouwer. Samen hebben zij de grote oversteek gemaakt van het kleine, vertrouwde Nederland naar het grote, onbekende Canada, alwaar de eerste jaren bestonden uit hard werken voor slechts kost en inwoning. Een moeilijke periode waarin de taalbarrière en financiële problemen overwonnen moesten worden. Zij werden gesteund door enkele goede Nederlandse en Canadese vrienden en samen putten zij kracht uit hun geloof en de kerk.

Het harde werken en het doorzettingsvermogen begon toch zijn vruchten af te werpen. Hun toekomstverwachting werd gerealiseerd in de vorm van een eigen huis met boerderij en een goed loon voor vader. In die tijd waren het afbranden van de boerderij en het begin van vaders ziekte nieuwe regenslagen die het hoofd moesten worden geboden. In 1970 overleed vader en moeder stond er alleen voor met de zorg voor zes kinderen. Zij kon geen andere keus maken dan teruggaan naar Nederland, het land en de familie die zij altijd in haar hart heeft meegedragen.

Met pijn in haar hart moest zij de tweede oudste kinderen achterlaten, zij waren zelfstandig genoeg om een eigen leven op te bouwen. Samen met de vier jongsten keerde zij terug naar haar geboorteland. Een fantastische opvang werd mogelijk gemaakt door geweldige hulp van haar broers en zussen, in het bijzonder zus Alie, broer Wim en diens vrouw Freddy. Kosten noch moeite werden gespaard om moeder en haar kinderen zich zo snel mogelijk thuis te laten voelen, iets waarvoor moeder hun altijd dankbaar is geweest.

Moeder verhuisde naar haar flatje aan de Rembrandtlaan toen alle kinderen het huis verlaten hadden en daar heeft zij misschien wel de gelukkigste periode van haar leven doorgebracht, ondanks het feit dat de ziekte zich openbaarde. Hier had ze de rust gevonden, veel vriendinnen om haar heen met in het bijzonder Tjakie waarmee zij een speciale band had. Samen op vakantie naar de Veluwe, het liefst twee keer per jaar, samen de stad in voor nieuwe kleren, ja moeder was een ijdele vrouw, kapsel en kleding moesten altijd tot in de puntjes verzorgd zijn.

Veel liefde had zij te geven, stond altijd klaar voor anderen, gek op haar kleinkinderen en genietend van de kleine dingen in het leven, zoals bloemen, geuren, lekker eten en muziek, waarbij Elvis toch haar favoriet was. Haar innerlijke kracht en positieve instelling hebben haar lang de kracht gegeven om sterker te zijn dan de ziekte die zij had. Moeder is in al die jaren 17 keer de oceaan over gestoken, waarmee zij liet zien dat de liefde voor haar kinderen en kleinkinderen letterlijk en figuurlijk geen grenzen kende.

Vanaf Kerst ging moeders gezondheid erg snel achteruit, maar moeder bleef de vrouw met de charmante lach en nimmer aflatende humor, sterk als zij was. Ondanks het feit dat zij wist dat het eind nabij was, heeft zij zelf gewacht tot ze afscheid kon nemen van haar kinderen uit Canada. Toen was het goed. Omringd door haar dierbaren die dag en nacht aan haar zijde hebben gestaan heeft zij deze strijd verloren maar zoveel andere overwonnen.

De talloze goede herinneringen aan moeder koesteren wij, ze bieden ons steun en troost, maar doen ons tegelijkertijd het gemis nog meer voelen.

"You'll always be in our hearts"

Kinderen en kleinkinderen